

ABRvS van 30 januari 2013, LJN: BY9910, zaaknr. 201112022/1/A3

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=BY9910>

Art.: 1, lid 1, Wbp, 2, lid 1, en 35 Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp)

Trefw.: persoonsgegevens, verwerking van persoonsgegevens, bestand, geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, niet geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen, mededelingsplicht inzake de verwerking van persoonsgegevens, het doel ervan alsmede aard, herkomst en ontvangers van de gegevens, transparantiebeginsel, inzage in stukken waarin persoonsgegevens zijn opgenomen, personeels- en salarisadministratie, digitale mappen met worddocumenten, bewijslastverdeling

Samenvatting

Appellante heeft het gemeentebestuur van Zevenaar verzocht om een volledig overzicht van de verwerking van haar betreffende persoonsgegevens bij de gemeente, alsmede inlichtingen over het doel van de verwerking en over de ontvangers en de herkomst van de gegevens. Meegedeeld is dat haar persoonsgegevens met het oog op haar voormalig dienstverband bij de gemeente worden verwerkt in de personeels- en salarisadministratie. Hieruit zijn haar kopieën van documenten verstrekt. Nadien zijn nog andere stukken aan het personeelsdossier toegevoegd en haar verstrekt. Appellante heeft in beroep aangegeven dat zij van het college voorts informatie wenst te ontvangen met betrekking tot haar persoonsgegevens in een reeks andere, concreet aangegeven documenten. Naar zij stelt heeft de rechtbank het college ten onrechte gevolgd in zijn standpunt dat die documenten geen deel uitmaken van een bestand als bedoeld in de Wbp. Dat die stukken niet behoren tot het personeelsdossier is niet relevant, omdat de gemeentelijke organisatie beschikt over meer bestanden met over haar verwerkte persoonsgegevens. De rechtbank zou voorts ten onrechte geoordeeld hebben dat de digitale mappen geen gestructureerd geheel van persoonsgegevens betreffen nu sprake is van een samenhangend geheel van persoonsgegevens van worddocumenten die zijn gerelateerd aan personele aangelegenheden. Om als bestand in de zin van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wbp te kunnen gelden is vereist dat de persoonsgegevens een gestructureerd geheel vormen dat volgens bepaalde criteria toegankelijk is. Zoals blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1 van de Wbp is daarvoor een samenhangend geheel en een systematische toegankelijkheid van de persoonsgegevens vereist. Ook geautomatiseerde gegevensverwerkingen moeten aan beide vereisten voldoen wil er sprake zijn van een bestand. Het vereiste “gestructureerd geheel” houdt in dat de gegevensverwerking of de verzameling op grond van meer dan één kenmerk een onderlinge samenhang vertoont. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is het uitgangspunt van de Wbp dat een ieder in de gelegenheid moet zijn na te kunnen gaan waar gegevens over hem zijn vastgelegd en verwerkt. De Wbp legt in artikel 35 de houder ter zake een mededelingsverplichting op: indien persoonsgegevens worden verwerkt, verstrekt de houder betrokkene een volledig overzicht daarvan in begrijpelijke vorm alsmede beschikbare informatie over de herkomst van die gegevens. De Wbp voorziet niet in een recht op inzage in stukken waarin persoonsgegevens zijn opgenomen. Gegeven het aan de Wbp ten grondslag liggende transparantiebeginsel is inzage in stukken waarin persoonsgegevens zijn opgenomen enkel aan de orde indien niet op andere wijze adequaat kan worden voorzien in kennisgeving van die persoonsgegevens dan wel mededeling van de herkomst daarvan, behoudens toepasselijkheid van de in artikel 43 van de Wbp vervatte weigeringsgronden. Niet in geschil is dat de in de personeels- en salarisadministratie van de gemeente Zevenaar opgenomen persoonsgegevens een bestand vormen in de zin van de Wbp en dat de in de door appellante genoemde documenten en digitale mappen opgenomen persoonsgegevens niet behoren tot de personeels- en salarisadministratie. De rechtbank heeft het college terecht en op goede gronden gevolgd in zijn standpunt dat de vermelde documenten geen deel uitmaken van een bestand als bedoeld in de Wbp. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de in die documenten opgenomen persoonsgegevens op grond van meer dan één kenmerk een onderlinge samenhang vertonen dan wel dat die persoonsgegevens met de in de personeels- en salarisadministratie verwerkte

persoonsgegevens een gestructureerd geheel vormen. Dat het college de genoemde besluitadviezen, onder anonimisering van de daarin vervatte persoonlijke beleidsopvattingen, naar aanleiding van een verzoek op grond van de Wob aan appellante heeft verstrekt, maakt niet dat de daarin vermelde persoonsgegevens behoren tot een bestand en daarmee onder de Wbp vallen. Appellante heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat in de digitale mappen opgenomen persoonsgegevens een gestructureerd geheel van persoonsgegevens vormen dat volgens bepaalde criteria toegankelijk is. Gelet hierop wordt appellante niet gevolgd in haar standpunt dat de rechtbank voor het geven van haar oordeel gehouden was kennis te nemen van de inhoud en toegankelijkheid van die mappen.

Noot

1. De kern van deze uitspraak betreft de kwalificatie door de Afdeling van door het gemeentebestuur van Zevenaar gehouden digitale mappen met worddocumenten met het oog op de afbakening van de werkingssfeer van de Wbp. Daarbij gaat het om de uitleg van artikel 2, eerste lid, van de Wbp in samenhang met de definitie van de begrippen “verwerking van persoonsgegevens”, en “bestand” in artikel 1, aanhef en resp. sub b en c, van deze wet. Deze bepaling vormt de implementatie van artikel 3, eerste lid, jo. de omschrijvingen in artikel 2, aanhef en sub b en c van de begrippen “verwerking van persoonsgegevens” en “bestand van persoonsgegevens” van richtlijn 95/46/EG (de Privacyrichtlijn). In navolging van de Rechtbank Arnhem, bij uitspraak van 5 oktober 2011, LJN: BU9079, interpreteert de Afdeling artikel 2, eerste lid, Wbp aldus, dat ook geautomatiseerde gegevensverwerkingen, om onder de werkingssfeer van de Wbp te vallen, aan twee, cumulatief geldende eisen voldoen, te weten: (a) de persoonsgegevens moeten een gestructureerd geheel vormen en (b) dit gestructureerd geheel dient volgens bepaalde criteria toegankelijk te zijn. De Afdeling baseert deze uitleg op de wetsgeschiedenis van de Wbp, toegespitst op een tweetal pagina’s in de MvT (Kamerstukken II, 25892, nr. 3, p. 53 en 54). In het verlengde hiervan oordeelt de Afdeling dat verzoekster geen recht op inzage heeft in een aantal in de digitale mappen opgenomen specifieke documenten, die niet aan haar personeels- en salarisdossier zijn toegevoegd. Dit interpretatie-oordeel van de Afdeling impliceert een belangrijke beperking van het toepassingsbereik van de Wet bescherming persoonsgegevens. De facto is sprake van een herintroductie in de Wbp van het oude begrip “persoonsregistratie” in de eerdere Wet persoonsregistraties, derhalve als bepalend afbakeningscriterium, ook waar het gaat om een volledige geautomatiseerde (elektronische) gegevensverwerking. Ik meen dat deze uitleg onjuist is, want niet in overeenstemming met de wetstekst, niet richtlijnconform en evenmin motiveerbaar op basis van de wetsgeschiedenis van de Wbp.

2. In deze uitspraak heeft de Afdeling een belangrijke interpretatiestap overgeslagen: de tekstuele c.q. grammaticale interpretatie van de reikwijdtebepaling in de richtlijn en de daarop gebaseerde Wbp.

Artikel 3, eerste lid, van de richtlijn luidt als volgt: “De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede op de niet-geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen.”

De tekst van artikel 2, eerste lid, van de Wbp is als volgt: “Deze wet is van toepassing op de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede de niet geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen.”

Uit de woorden “alsmede op” blijkt, dat sprake is van nevenschikking van twee verschillende typen van gegevensverwerking, te weten: (a) de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens en (b) de niet geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen”. Het element “gedeeltelijk geautomatiseerd” heeft betrekking op de aan de vastlegging van persoonsgegevens voorafgaande fase van de verzameling ervan, die ten tijde van de totstandkoming van richtlijn en Wbp als regel handmatig plaatsvond, alsmede op de onderliggende, destijds veelal handmatig bijgehouden verzamelingen van brondocumenten.

Daarvan te onderscheiden is de niet-geautomatiseerde gegevensverwerking in een bestand, waarbij het als regel om dossiervverzamelingen ging. Zie in dit verband tevens de afzonderlijke definities van de begrippen “verwerking van persoonsgegevens” en “bestand” in artikel 1 van de Wbp. Gaat het bij de verwerking van persoonsgegevens om elke handeling of elk geheel van handelingen met betrekking tot persoonsgegevens (procesbenadering), de definitie van het begrip bestand bevat daarentegen specifieke toepassingscriteria. Wil sprake zijn van een bestand dan dient het te gaan om: (a) een gestructureerd geheel van persoonsgegevens, dat (b) volgens bepaalde criteria toegankelijk is en (c) betrekking heeft op verschillende personen.

3. Zoals uit de wet- en richtlijnteksten blijkt, worden deze eisen van structurering en systematische toegankelijkheid echter niet gesteld aan de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens. Zoals blijkt uit mijn proefschrift, is dit reeds bij het onderhandelingsproces over richtlijn 95/46/EG onderkend. Zie G. Overkleeft-Verburg, *De Wet persoonsregistraties, Norm, toepassing en evaluatie*, Zwolle 1995 (elektronisch gepubliceerd op: www.overkleeft-verburg.nl). Deze studie ligt mede ten grondslag aan de Wbp. Zie in het bijzonder de analyse van de ontwikkeling van het begrip persoonsregistratie (p. 620 e.v.), mede in relatie tot een verruimende interpretatie van de Registratiekamer (eerdere benaming van het College bescherming persoonsgegevens of Cbp) met betrekking tot het onder de Wpr brengen van handmatige gegevensverzamelingen (p. 628 e.v.) alsook de betekenis van de begrippen gegevensverwerking en gegevensbestand in de (ontwerp-)richtlijn (p. 639-641. Hieruit blijkt dat in de richtlijn twee te onderscheiden reikwijdtebegrippen zijn opgenomen - geautomatiseerde en handmatige gegevensverwerking - respectievelijk afkomstig uit de Franse (*traitement automatisé d'informations nominatives*) en uit de Duitse (niet-automatiseerde *Datei*) privacy-wetgeving. Het onderhandelingsproces over de richtlijn liep van 1990-1995, werd derhalve afgerond voor de doorbraak van internet. Dat er sprake was van belangrijke technologische ontwikkelingen (van IT naar ICT) was echter toen al wel bekend. Opnemng van het open begrip “verwerking van persoonsgegevens” was derhalve mede bedoeld om de invloed van nieuwe ontwikkelingen op de verwerking van persoonsgegevens normatief op te kunnen vangen. En zo is dat ook gegaan. Zie in het bijzonder de uitspraak van het Hof van Justitie van 6 november 2003, JB 2004/114 m.nt. dzz. en EHRC 2003/92 m.nt. Verhey (Bodil Lindqvist), waarin het Hof de richtlijn in relatie tot internet heeft verfijnd en de facto op onderdelen gewijzigd. Uit het voorgaande volgt dat de richtlijn geen specifieke structuur- en systeemeisen aan de geautomatiseerde gegevensverwerking stelt, mede omdat deze reeds begrepen werden geacht in de techniek van de geautomatiseerde gegevensverwerking. Niettemin is ook bij de geautomatiseerde gegevensverwerking sprake van een geïmpliceerde samenhang ter afbakening van de reikwijdte van richtlijn, met name door de doelbinding, het vereiste dat de gegevensverwerking op meerdere personen betrekking dient te hebben en formaliteiten, zoals de meldingsplicht.

4. Wat de door de Afdeling als regel toegepaste wethistorische interpretatie betreft is deze uitspraak illustratief voor de hieraan verbonden risico's. Dat geldt in het bijzonder wanneer het wetgevingsproces is getekend door grote belangentegenstellingen en (rechtstheoretische en ideologische) verschillen van inzicht, nog afgezien van de behoefte aan behoud van het “acquis” van de Wpr, zoals geïnterpreteerd door de Registratiekamer. De Afdeling baseert zich bij haar wethistorische interpretatie van artikel 2, eerste lid, Wbp met betrekking tot de digitale mappen met worddocumenten waarin appellante ex artikel 35 van de Wbp inzage heeft gevraagd, uitsluitend op de toelichting in een tweetal pagina's van de Memorie van Toelichting bij het op 14 februari 1998 bij de Tweede Kamer ingediende wetsvoorstel Wbp (Kamerstukken II 1997-98, 25892, nr. 3, p. 53-54), betreffende het begrip “bestand” in artikel 1, de betekenisbepaling in deze wet. De Afdeling is derhalve van de vooronderstelling uitgegaan dat het begrip bestand in artikel 2, eerste lid, van de Wbp tevens terugslaat op de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens. Uit de toelichting op het begrip bestand blijkt dat dit sterk is toegeschreven op het begrip persoonsregistratie in de Wpr, uitgaande van de opvatting: “Een “bestand” kan zowel geautomatiseerde als niet geautomatiseerde verwerkingen bevatten.”. En tevens: “ook de geautomatiseerde gegevensverwerkingen moeten aan beide eisen voldoende wil er sprake zijn van een bestand” (p. 53). Dit onderdeel van de toelichting is echter weinig consistent, zeker niet in

relatie tot de toelichting op het begrip “verwerking van persoonsgegevens” (nr. 3, p. 50-53). Deze toelichting bevat de volgende passage: “Zowel geautomatiseerde als niet geautomatiseerde handelingen met betrekking tot persoonsgegevens vallen onder het begrip “gegevensverwerking” met dien verstande dat ten aanzien van de niet geautomatiseerde verwerkingen het wetsvoorstel slechts van toepassing is voor zover deze in een bestand zijn opgenomen of bestemd zijn om daarin te worden opgenomen (artikel 2, eerste lid)” (nr. 3, p. 51). Zie in dit verband tevens de toelichting op de door de richtlijn opgelegde, van de Wpr afwijkende systematiek, met name in de volgende passage: “In het wetsvoorstel is het object van de regelgeving de verwerking van persoonsgegevens (....) Het begrip persoonsregistratie komt niet meer voor in de WBP. De regelgeving met betrekking tot dit begrip speelt slechts indirect nog een rol voor zover het gaat om louter handmatige verwerkingen. Het wetsvoorstel gebruikt daarvoor het begrip “bestand”. De zelfstandige betekenis van dit begrip zal met de ontwikkeling van de informatietechnologie naar verwachting afnemen” (nr. 3, p. 18). Het zijn deze laatstgenoemde opvattingen die elders in de MvT alsook in het verdere verloop van het wetgevingsproces van de zijde van de minister nog enkele malen met nadruk wordt herhaald. Andersoortige stellingen, zoals in de p. 53-54 van de MvT worden dan ook niet meer ingenomen. Zie in het bijzonder de nummers. 11, p. 3 en 13, p. 2. Wat tevens opmerking verdient is het enkele malen gemaakte voorbehoud dat de interpretaties van de richtlijn in de Wbp onder het beslag van een eventuele nadere interpretatie van het HvJ vallen. Zie nr. 6, p. 3 (“in de hoop dat deze uitleg bij de verdere rechtsontwikkeling op Europees niveau standhoudt”) en nr. 9, p. 1. Derhalve kan worden vastgesteld dat de interpretatie van de Afdeling niet overeenkomt met de “wil van de wetgever” zoals deze uit het wetgevingsproces gedestilleerd kan worden.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de inlezing van het begrip bestand in het begrip verwerking van persoonsgegevens in artikel 2, eerste lid, van de Wbp, de reikwijdtebepaling, hetgeen neerkomt op een herintroductie van het oude begrip persoonsregistratie uit de Wpr in de Wbp, op een grammaticale, noch op een wetshistorische interpretatie gebaseerd kan worden. Deze uitleg is evenmin richtlijnconform, afgaande op de jurisprudentie inzake richtlijn 95/46/EG van het Hof van Justitie. Zie in het bijzonder het hiervoor reeds genoemde arrest-Lindqvist, waarin de richtlijn van toepassing werd geacht op een internetpagina met “faits divers” van een kerkelijk medewerkster in Zweden. Het merendeel van de uitspraken van het Hof betreft onderdelen van de verwerking van persoonsgegevens. Daarbij is de toon gezet door het ook qua reikwijdte van de richtlijn belangrijke arrest van het Hof van Justitie van 20 mei 2003, JB 2004/112 m.nt. dzz. (Österreichischer Rundfunk). Zie in dit verband tevens de concept-Privacyverordening, ter vervanging van richtlijn 95/46/EG, die thans in behandeling is bij het Europees Parlement. De reikwijdte bepaling in artikel 1 komt materieel overeen met artikel 3, eerste lid, van genoemde richtlijn. Het begrip “bestand” (file) wordt echter vervangen door “filing system”. Het hiervoor gemaakte onderscheid tussen elektronische (geautomatiseerde) en handmatige gegevensverwerking wordt in de overwegingen en de toelichting nog sterker aangezet dan in de richtlijn al het geval was. Bij deze actualisering van de privacyrichtlijn, toegesneden op de ICT-ontwikkeling sinds 1995, is door de Commissie uitdrukkelijk voor een verordening gekozen, met name om interpretatieverschillen via nationale implementatiewetgeving uit te bannen. “Consistent and homogenous application of the rules for the protection of the fundamental rights and freedoms of natural persons with regard to the processing of personal data should be ensured throughout the Union”, aldus overweging 8. Ook gezien deze ontwikkeling in Europees verband is deze uitspraak van de Afdeling ongelukkig, want niet houdbaar. Naar verwachting zal de Privacy-verordening in 2014 in werking treden. Zie in dit verband ook de doorwerking van deze nieuwe regeling in artikel 8 van het Handvest van de grondrechten.

6. Uitgaande van het voorgaande blijft de vraag hoe het bij de gemeente Zevenaar gevoerde systeem van digitale mappen onder de Wbp geduid moet worden. Uit de onderliggende uitspraak van de Rechtbank Arnhem blijkt dat het gaat om een systeem van persoonlijke mappen met (word)bestanden (en/of -documenten) van ambtenaren op de gemeentelijke server. Dit betekent dat sprake is van elektronische verwerking van persoonsgegevens, met een functionele bewaar- en archieffunctie als verbindend element. Dit systeem van digitale mappen is derhalve een

structureel onderdeel van de gemeentelijke gegevenshuishouding, waaruit onder omstandigheden geput kan worden wanneer de betreffende documenten of bestanden (opnieuw) relevant zijn. Uit de weergave van feiten bij de rechtbank en bij de Afdeling blijkt voorts, dat niet alle relevante documenten standaard worden opgenomen in het personeelsdossier van (oud-)ambtenaren. Anders hadden niet eerder aanvullingen op het personeelsdossier behoeven plaats te vinden. Kortom, het gaat hier om een elektronisch archiefbestand waarin persoonsgegevens verwerkt worden. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Wbp valt deze gegevensverwerking onder deze wet. Overigens bevat ook de MvT op de Wbp een aanwijzing over de status van digitale mappen onder deze wet. Zo wordt toegelicht dat papieren documenten met persoonsgegevens die via een personal computer zijn aangemaakt en geprint, onder de voorschriften betreffende niet-geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens vallen. Worden echter kopieën van dit type documenten elektronisch opgeslagen, dan is wel weer sprake van geautomatiseerde gegevensverwerking (nr. 3, p. 60).

7. Een belangrijk deel van de door betrokkene concreet opgevraagde documenten zijn echter niet in de digitale mappen opgenomen. Bij de rechtbank heeft het gemeentebestuur zich op het standpunt gesteld dat voor zover deze documenten al zouden bestaan, zij geen deel uitmaken van een bestand als bedoeld in de Wbp. De rechtbank heeft het gemeentebestuur hierin gevolgd, tevens motiverend dat door eiseres niet is gesteld en ook anderszins niet is gebleken dat er onder het gemeentebestuur andere bestanden in de zin van de Wbp aanwezig zijn dan de genoemde. De Afdeling oordeelt in het verlengde van haar eerdere uitspraak van 24 januari 2007, LJN: AZ6853 met betrekking tot het inzagerecht in artikel 35 van de Wbp. Uitgangspunt van deze Afdelingsjurisprudentie is, dat de Wbp niet voorziet in een recht op inzage in stukken waarin persoonsgegevens zijn opgenomen. Het inzagerecht wordt geïnterpreteerd in het licht van het in artikel 35 Wbp (ingelezen) transparantiebeginsel, dat sterke overeenkomst met het systeem van de Wob kent. Inzage in stukken waarin persoonsgegevens zijn opgenomen is enkel aan de orde indien niet op andere wijze adequaat kan worden voorzien in kennisgeving van die persoonsgegevens dan wel mededeling van de herkomst daarvan, nog afgezien van de eventuele gelding van weigeringsgronden in artikel 43 van de Wbp. In het voorliggende geval is aannemelijk dat persoonsgegevens van betrokkene ook in andere bestanden dan het hier genoemde personeelsdossier en het systeem van digitale mappen zijn vastgelegd. Het gemeentebestuur heeft dat niet willen onderzoeken en zowel bij de rechtbank als de Afdeling is aan die aanspraak een andere draai gegeven. Kortom, ook op dit punt een onbevredigende uitspraak.

8. De jurisprudentie van de Afdeling inzake de Wbp staat sterk in het teken van een restrictieve koers waar het gaat om de uitleg van de aanspraken op inzage- en correctie van geregistreerden alsook, zoals in de hiervoor opgenomen uitspraak, van de toepassingscriteria van deze wet. Onmiskenbaar is de beperking van administratieve lasten voor bestuursorganen daarbij een leidende factor. In die zin is sprake van een parallel met de lopende discussie over de uitvoeringskosten van de Wob en de daarmee samenhangende wens tot wetsaanpassing om “misbruik en oneigenlijk gebruik” uit te bannen. Deze kostenfactor speelt steeds sterker nu de ontwikkeling en invoering van een elektronisch bestuur actief wordt doorgezet, met name uit een oogpunt van via digitalisering te behalen bezuinigingsdoelstellingen op de uitvoeringskosten van het openbaar bestuur. Deze digitalisering leidt er echter tevens toe dat de Wpb, zoals hiervoor uiteengezet, in steeds ruimere mate van toepassing wordt omdat, zoals hiervoor uiteengezet, de aan een handmatige gegevensverwerking verbonden toepassingsbeperkingen dan komen te vervallen. Vgl. in dit verband de toeneming van digitale dossiers.

De Afdeling heeft echter ook andere, serieus te nemen redenen om de gelding van de Wbp actief terug te dringen. Opnieuw een parallel met de Wob. Als weigeringsgrond kent de Wbp niet de Wob-weigeringsgrond van het intern beraad. Het Wbp-inzagerecht wordt derhalve als een inbreuk op de vertrouwelijkheid van de besluitvorming gezien. En dan is er nog de werking van het inzagerecht in relatie tot de normering van de toegang tot het dossier, zowel in de administratieve als in de processuele fase, in samenhang met het verdedigingsbeginsel en de bewijspositie van de burger. Tegen deze achtergrond denk ik dat het zeer gelukkig is dat de Afdeling bestuursrechtspraak bij uitspraak van 1 augustus 2012, LJN: BX3309, over een aantal

van deze thema's prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie, daartoe uitgelokt door de Rechtbank Middelburg die het Hof bij uitspraak van 15 maart 2012, LJN: BV8942, prejudiciële vragen stelde over beperkingen op de inzage in de minuut in een vreemdelingendossier bij de IND.

G. Overkleeft-Verburg